

Bandes de so Alexandre Desplat: el prolífic

Házael González

*La Brújula
Dorada*

Sens dubte, s'ho ha guanyat: molt poques vegades tenim l'oportunitat de veure un compositor a la cartellera no ja per duplicat, sinó per triplicat. I és que fa molt poc temps hem pogut assistir a la convergència dins la sala fosca de tres pel·lícules molt diferents unes d'altres, però unides per un mateix nom que darrerament s'està escoltant bastant a Hollywood. Ens referim, és clar, a Alexandre Desplat, capaç de fer-nos vibrar èpicament i gloriós a *La Brújula Dorada* (*The Golden Compass*, Chris Weitz, 2007, una pel·lícula d'aventures més que entretinguda), de divertir-nos d'una manera molt sana i molt bufa a *Mr. Magorium y su Tienda Mágica* (*Mr. Magorium's Wonder Emporium*, Zach Helm, 2007, una comèdia per nins amb tocs ben delirants), i de fer-nos patir i emocionar-nos a *Deseo, Peligro* (*Se, Jie*, Ang Lee, 2007, un drama històric amb un tema

principal absolutament inoblidable). No es pot dir que el nostre amic hagi passat desapercebut.

I és que precisament aquests darrers anys les notes del mestre Desplat han sonat tant i s'han fet tan populars que d'ell es poden dir moltes coses, però mai que deixa indiferent. Bona prova és que el seu nom s'ha escoltat gairebé a totes les darreres edicions dels Globus d'Or (als quals va ser proposat per *La Joven de la Perla* —*Girl With a Pearl Earring*, Peter Webber, 2003— i *Syriana*, Stephen Gaghan, 2005—, i que finalment ha guanyat per *El Velo Pintado* —*The Painted Veil*, John Curran, 2006), i que darrerament també es comença a deixar veure als Oscars (la seva primera proposició va ser per *La Reina* —*The Queen*, Stephen Frears, 2006—, i és ben segur que no serà la darrera). I això, és clar, sense parlar d'altres guardons com els

Cèsar, els premis més importants del cinema de la seva França natal (que va guanyar per *De Latir, Mi Corazón se ha Parado* —*De Battre Mon Coeur s'est Arrêté*, Jacques Audiard, 2005—); allò que es diu un bon (i prolífic) palmarès.

Però si fem una ullada cap enrere, allà a la dècada dels anys noranta del passat segle, ens adonem que la carrera de Desplat no podia anar d'altra manera: des d'aquelles primeres produccions majoritàriament franceses com *Los Juegos de la Memoria* (*Lapse of Memory*, Patrick Dewolf, 1992), *Family Express* (Georges Nicolas Hayek, 1992), *La Hora del Cerdo* (*The Hour of the Pig*, Leslie Megahey, 1993), *Mentiras Inocentes* (*Innocent Lies*, Patrick Dewolf, 1995), *Un Héroe Muy Discreto* (*Un Héros Très Discret*, Jacques Audiard, 1996), *La Mujer del Cosmonauta* (*Le Femme du Cosmonaute*, Jacques Monnet, 1998), o *Un Minuto de Silencio* (*Une Minute de Silence*, Florent Emilio Siri, 1998), i passant també per distintes sèries de televisió més o menys vistes al nostre país, aquest compositor versàtil i polifacètic sabrà adaptar-se a tot tipus de gèneres

i obres, i a partir d'aquell moment començarem a reconèixer els seus compassos ja per la seva pròpia particularitat. D'això en seran bona mostra les partitures fetes per pel·lícules com *La Defensa Luzhin* (*The Luzhin Defence*, Marleen Gorris, 2000), *Reinas por Un Día* (*Reines d'Un Jour*, Marion Vernoux, 2001), *El Pacto de Silencio* (*Le Pacte du Silence*, Graham Guit, 2003), *Más Allá del Odio* (*The Upside of Anger*, Mike Binder, 2005), *Hostage* (Florent Emilio Siri, 2005), *Firewall* (Richard Loncraine, 2006), *El Juego de los Idiotas* (*La Doublure*, Francis Veber, 2006), i ja darrerament, i a més de les que esmentàvem a la capçalera d'aquest mateix article, *L'Ennemi Intime* (Florent Emilio Siri, 2007, també una preciositat intimista).

I si us sembla que això és prou, heu de pensar que només ens trobem al principi del camí, perquè amb menys de cinquanta anys d'edat i moltes ganes de fer (bona) feina, a Desplat encara li queda molta corda; així que el millor que podem fer tots és seure a la butaca i gaudir de com el seu talent va creixent cada vegada més. ■

Mr. Magorium
y su Tienda
Mágica

